

14-02-00 3

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR AVISUTKLIPP

Roald Amundsenst. 1, Oslo
Sentralbord: 41 30 20

Utklipp av: Vårt Land
JAN 18 1951

Av et brev fra en ung tysk pike . . .

Den unge piken som skriver dette brevet, var tidligere bosatt i Øst-Tyskland. Nå deltar hun i Moralsk Opprustnings arbeid i England. Brevet er gjengitt i den norske utgaven av Caux Informasjon.

En hel dag har vi gått omkring i London. Vi har ikke bare sett de ubeskrivelige vakre bygningene, men har også fått et lite inntrykk av engelsk ånd og vesen. Og da visste jeg plutselig hvorfor jeg var kommet nettopp til England, og hva Gud mente med å sende meg hit. Det falt meg tungt å innse det. Jeg har sett hva vi tyskere har ødelagt her i England, og hva vi ville ødelegge. Det er blitt klart for meg at jeg, uten å kjenne England, ønsket å se smått på dette landet. Som så mange andre har jeg blint gått inn for å gjøre vårt eget land stort på bekostning av andre.

Da vi reiste gjennom Frankrike, tenkte jeg på at jeg var den første i vår familie på mange år som hadde reist gjennom dette landet uten våpen. Min bror, min far, mine bestefedre — alle har de kjempet i Frankrike, og noen av dem er blitt tatt til fange der.

Og nå England! Jeg følte meg så skitten at jeg til å begynne med helst ville ha tiet med at jeg var tysker. Men jeg vet at jeg fullt ut må ta på meg ansvaret for hva vi tyskere har gjort. Jeg skulle ønske at jeg kunne gjøre godt igjen overfor det engelske folk hva jeg tidligere ville ødelegge i landet deres. England har kurerert meg for nasjonalismen. Jeg håper at dere aldri behøver å erfare hvor skitten en kjenner seg når en føler sitt folks skyld så dypt.

Jeg vet at vi i mange andre land har gjort like mye skade — også i deres land! Jeg skulle ønske at vi en gang kunne gjøre dere like så mye godt. For alt det vonde som jeg gjennom min holdning er skyldig i, vil jeg be hver enkelt av dere om tilgivelse.

Jeg vet at denne skyldfølelsen kan skille oss og bryte forbindelsen mellom oss, hvis vi forsøker å måle vår gjensidige skyld og bygge en mur av stolthet og angst mellom oss, og ikke mer vil vite av det som er hendt, fordi vi har dårlig samvittighet. Det ville være slutten på alt.

Men denne følelsen kan også være begynnelsen til en bro — når vi er oss bevisst hva som er skjedd i fortiden, hva vi har tilføyd andre, hvordan de andre er og når vi så lærer å forstå dem. Til

det er skyldfølelsen nødvendig, ja, den er en forutsetning. Og bevisstheten om at det avhenger av hver enkelt om han vil skape brudd eller bro, utfordrer og inspirerer meg.

Jeg er begynt helt på nytt igjen her.